

I det jeg henviser til Nævnets foranstaaende Udtalelse skal jeg iøvrigt gøre følgende Bemærkninger:

ad Lovforslagets § 2:

Dette Forslag om Ændring i Sygekasselovens § 9, hvorefter der tænkes iværksat en stadig periodisk tilbagevendende Kontrol af, at Sygekassemedlemmernes Indtægter og Formue ikke overskrider de fastsatte Grænser, og som i det hele er en noget lempet Ordning i Forhold til det af Kommissionen angaaende Pligtkørsel og andet kommunalt Pligtarbejde i sin Tid fremsatte Forslag, kan jeg — uanset at jeg er opmærksom paa, at Forslaget vil kunne medføre visse økonomiske og administrative Vanskeligheder for de store københavnske samt Købstads-Sygekasserne samt for de paagældende Kommuner — for mit Vedkommende tiltræde.

Jeg maa dog samtidig bemærke, at Ændringens Gennemførelse vil kunne paaregnes at medføre et rimeligvis ikke helt ubetydeligt øget Arbejde for Inspektoratet, og maa derfor — uden at jeg i Øjeblikket vil se mig i Stand til at udtale mig nærmere — tage Forbehold med Hensyn til, at Inspektoratet til sin Tid udrustes med den nødvendige Medhjælp.

ad Lovforslagets § 3:

De stadig forekommende Kendelser af det bedømmende Udvalg (Lovens § 9) samt de herfra foretagne Revisioner viser, at det ikke helt kan undgaaes, at der findes Medlemmer i de anerkendte Sygekasser, hvis Indtægts- og Formueforhold i mindre — undertiden i nogen — Grad overskrider de fastsatte Indtægts- og Formuegrænser. Det maa imidlertid bemærkes, at disse Grænser efter Reglerne *dels* ingenlunde er ganske faste, jfr. saaledes »Ventilbestemmelserne« i Indenrigsministeriets Bekendtgørelse Nr. 248 af 28. November 1923, 12. og 13. Stykke, *dels* at de paagældende Grænser som Følge af de sidste Aars uafbrudte Nedgang i Prisniveauet er sænkede ikke ubetydeligt hvert halve Aar. Det synes derfor at burde erkendes, at det, navnlig i en saa økonomisk uolig Tid som nærværende, ofte kan være noget vanskeligt for Sygekassemedlemmer, hvis Indtægter og Formue staar paa Grænsen af det tilladte, til enhver Tid at være klar over, hvorvidt de paa et givet Tidspunkt er uberegtigede til at staa som ubemidlede nydende Medlemmer af Kassen. Jeg mener derfor, at Straffebestemmelser vedrørende dette Forhold bør affattes og fortolkes med stor Varsomhed.

Under Hensyn hertil maa jeg, idet jeg iøvrigt i Princippet tiltræder Forslaget til Lovbestemmelsen, paa det bestemteste fraraade, at der endog blot forudsætningsvis — saaledes som det er udtalt i Slutningsstykket i Bemærkningerne til § 3 — fastslaas, at Udtrykket »i væsentlig Grad« i Paragraffens 2. Stykke skulde kunne betyde, at Indtægten eller Formuen ligger endog blot 10—15 pCt. over Grænserne. Det maa saaledes erindres, at der foreligger mange Tilfælde, hvor Indtægten er ganske lille, medens Formuen overskrider den fastsatte Grænse ganske betydeligt; dette gælder f. Eks. gamle Folk, som alene lever af Renten af deres opsparede Kapital. Ligeledes foreligger der mange Tilfælde, hvor Formuen vel betydeligt overskrider den fastsatte Grænse, men hvor den er af meget varierende Størrelse fra Aar til Aar, f. Eks. fordi den er bundet i Varelager eller lignende. Der bør derfor absolut ikke fastsættes nogen som helst Bestemmelse om, hvad Udtrykket »i væsentlig Grad« betyder, idet dette maa fortolkes af Sygekasseinspektøren efter samtlige foreliggende Omstændigheder i hvert enkelt Tilfælde.

I øvrigt vil jeg, idet den foreslaaede Regel i Paragraffens 2. Stykke synes for absolut, henstille, at følgende Ord i nævnte Stykke »ligesom han bliver pligtig« ændres til »ligesom han kan tilpligtes«.

L. P. Borberg.

H. Daniel.